

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการศึกษาเชิงปฏิบัติการ (operations research) (Gallo, 2004) เพื่อศึกษาถึงประสิทธิผลของการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ ในหอผู้ป่วยหนัก โรงพยาบาลแม่สอด จังหวัดตาก

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากรเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษานี้ คือ ผู้ป่วยผู้ใหญ่ที่มีภาวะพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจทุกรายที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยหนัก โรงพยาบาลแม่สอด จังหวัดตาก ตั้งแต่เดือนเมษายน ถึง เดือนธันวาคม 2554 ประกอบด้วยกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ จำนวน 15 คน โดยรวบรวมข้อมูลจากแบบติดตามผู้ป่วยขณะหยาเครื่องช่วยหายใจในเวชระเบียนย้อนหลัง 4 เดือน ตั้งแต่เดือนเมษายน ถึง เดือนกรกฎาคม 2554 สำหรับกลุ่มที่มีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ จำนวน 17 คน ใช้เวลารวบรวมข้อมูล ตั้งแต่เดือนกันยายน ถึงเดือนธันวาคม 2554

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษานี้ผู้ศึกษาทำการพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง โดยการทำหนังสือขอรับการพิจารณารับรองจริยธรรมจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เมื่อผ่านการอนุมัติแล้ว ผู้ศึกษาทำหนังสือขออนุญาตถึงผู้อำนวยการ โรงพยาบาลแม่สอด จังหวัดตาก เมื่อได้รับการอนุมัติแล้วผู้ศึกษาทำเอกสารชี้แจงวัตถุประสงค์การศึกษาให้กับกลุ่มตัวอย่าง ขั้นตอนการรวบรวมข้อมูลและระยะเวลาการศึกษาพร้อมชี้แจงให้ทราบถึงสิทธิของกลุ่มตัวอย่าง ในการตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมการศึกษานี้ โดยไม่มีผลต่อการบริการและการรักษาพยาบาล ขั้นตอนการรวบรวมข้อมูล ผู้ศึกษาชี้แจงประโยชน์และผลเสียของการร่วม

การศึกษา ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาจะเป็นความลับจะนำเสนอในภาพรวมและนำไปใช้ประโยชน์ทางการศึกษาเท่านั้น รวมทั้งกลุ่มตัวอย่างสามารถขอถอนตัวจากการศึกษาได้ โดยไม่ต้องชี้แจงเหตุผลและจะไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อการรักษาที่ได้รับในปัจจุบัน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษานี้ มี 2 ประเภทคือ

1. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการศึกษา ได้แก่ แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ พัฒนาโดย นวรัตน์ เครืออยู่และคณะ (2553) โดยอิงกรอบการพัฒนาแนวปฏิบัติทางคลินิกของสภาวิชาชีพด้านการแพทย์และสุขภาพแห่งชาติ (NHMRC, 1999) ประเทศออสเตรเลีย ประกอบด้วย สารสำคัญของแนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ ได้แก่ 1) การประเมินความพร้อมในการหยาเครื่องช่วยหายใจ 2) การให้ข้อมูลผู้ป่วยญาติ และการพิทักษ์สิทธิ 3) การให้ความรู้เจ้าหน้าที่เพื่อให้สามารถตัดสินใจในการเลือกรูปแบบในการหยาเครื่องช่วยหายใจ และพัฒนาทักษะในการปฏิบัติการดูแลผู้ป่วย 4) การพิจารณาเลือกรูปแบบการหยาเครื่องช่วยหายใจให้เหมาะสม 5) การจัดการสาเหตุที่ทำให้การหยาเครื่องช่วยหายใจไม่ก้าวหน้า 6) การส่งเสริมให้การหยาเครื่องช่วยหายใจมีประสิทธิภาพ 7) การติดตามความก้าวหน้าของผู้ป่วยขณะหยาเครื่องช่วยหายใจ 8) การพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบบันทึกผลลัพธ์ พัฒนาโดย นวรัตน์ เครืออยู่ และคณะ (2553) ประกอบด้วย 2 ส่วน ดังนี้

2.1 ส่วนที่ 1 คือ ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ การวินิจฉัยโรคที่เป็นสาเหตุของการเกิดภาวะหายใจล้มเหลว การประเมินระดับความรู้สึกตัว (GCS) โรคร่วม ชนิดของท่อช่วยหายใจ ชนิดของเครื่องช่วยหายใจและรูปแบบที่ใช้ในการหยาเครื่องช่วยหายใจ

2.2 ส่วนที่ 2 คือ ข้อมูลผลลัพธ์ ได้แก่ 1) ระยะเวลาที่ใช้ในการหยาเครื่องช่วยหายใจ 2) จำนวนวันในการใช้เครื่องช่วยหายใจ

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือประกอบด้วย 3 ประเภท คือ

1. การตรวจสอบความตรงของเนื้อหา (content validity)

1.1 เครื่องมือดำเนินการศึกษา ได้แก่ แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาสาระการปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ ผู้เชี่ยวชาญด้านการปฏิบัติพยาบาลในหอผู้ป่วยวิกฤตและผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาและการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกตามหลักฐานเชิงประจักษ์ ในขั้นตอนการพัฒนาแนวปฏิบัติทางคลินิก โดย นวรัตน์ เครืออยู่ และคณะ (2553) ในการศึกษาครั้งนี้ จึงไม่ต้องตรวจสอบความตรงของเนื้อหา

1.2 แบบบันทึกผลลัพธ์ ได้ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาสาระการปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ ผู้เชี่ยวชาญด้านการปฏิบัติพยาบาลในหอผู้ป่วยวิกฤตและผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาและการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกตามหลักฐานเชิงประจักษ์ ในขั้นตอนการพัฒนาแนวปฏิบัติทางคลินิก โดย นวรัตน์ เครืออยู่ และคณะ (2553) ในการศึกษาครั้งนี้ จึงไม่ต้องตรวจสอบความตรงของเนื้อหา

2. การตรวจสอบความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ (feasibility and appropriateness)

เครื่องมือในการดำเนินการศึกษา ได้แก่ แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยที่พึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ ผ่านการตรวจสอบความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติ โดยผู้ศึกษานำไปทดลองใช้กับผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจเป็นระยะเวลา 1 สัปดาห์ จนกระทั่งทุกข้อเสนอนั้นในแนวปฏิบัติทางคลินิกได้รับการนำไปปฏิบัติจนครบและมีการสอบถามความคิดเห็นของพยาบาลผู้ทดลองใช้ จำนวน 20 คน พบว่าแนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ มีความเป็นไปได้ในการปฏิบัติจริง ใช้ได้ผลดีในการดูแลผู้ป่วย ผู้ใช้มีความพึงพอใจในการใช้แนวปฏิบัติ มีความสะดวกในการปฏิบัติ ใช้ง่าย ไม่ยุ่งยาก ซับซ้อน พยาบาลหรือทีมสหสาขาสามารถปฏิบัติได้ และประหยัดค่าใช้จ่ายในการดูแล มีผลการประเมินอยู่ในระดับมาก

3. การตรวจสอบความเชื่อมั่นของการบันทึก (reliability)

เครื่องมือรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบบันทึกผลลัพธ์ ทำการตรวจสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือโดยนำไปรวบรวมผลลัพธ์จากแบบติดตามผู้ป่วยขณะหยาเครื่องช่วยหายใจ จำนวน 10 ครั้ง

และหาความเชื่อมั่นระหว่างผู้ศึกษากับพยาบาลผู้เชี่ยวชาญ (inter-rater reliability) ได้ความเชื่อมั่นเท่ากับ 1

การรวบรวมข้อมูล

ผู้ศึกษาดำเนินการรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้ศึกษาทำหนังสือผ่านคณบดี คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ถึงผู้อำนวยการโรงพยาบาลแม่สอด จังหวัดตาก เพื่อขออนุญาตรวบรวมข้อมูล

2. ภายหลังได้รับการอนุมัติจากผู้อำนวยการ โรงพยาบาลแม่สอด ผู้ศึกษาเข้าพบหัวหน้ากลุ่มการพยาบาล หัวหน้าหอผู้ป่วยหนัก เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการศึกษา รายละเอียดการรวบรวมข้อมูล ขอความร่วมมือในการรวบรวมข้อมูลและดำเนินการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหย่าเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ

3. ผู้ศึกษาได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลผลลัพธ์การหย่าเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ ในกลุ่มก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกย้อนหลัง 4 เดือน ตั้งแต่เดือนเมษายน ถึงเดือนกรกฎาคม 2554 จากแบบติดตามผู้ป่วยขณะหย่าเครื่องช่วยหายใจ ซึ่งผู้ศึกษาเป็นผู้ดำเนินการรวบรวมด้วยตัวเอง

4. เตรียมความพร้อมในหน่วยงาน ก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหย่าเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ โดยใช้ระยะเวลาเตรียมความพร้อมเป็น 2 สัปดาห์ ระหว่างวันที่ 8 ถึงวันที่ 19 สิงหาคม 2554 ดังนี้

4.1 จัดทำรูปเล่มของแนวปฏิบัติทางคลินิกฉบับสมบูรณ์ซึ่งประกอบไปด้วยเนื้อหาที่ครอบคลุมทุกองค์ประกอบทุกขั้นตอนของแนวปฏิบัติทางคลินิกโดยจัดทำไว้ 3 เล่ม และจัดทำสาระสำคัญของแนวปฏิบัติทางคลินิกฉบับพกพาเพื่อให้สะดวกและง่ายต่อการใช้โดยจัดเตรียมไว้ให้เพียงพอให้กับผู้ใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกทุกคน

4.2 จัดทำแผนผังแสดงขั้นตอนของการหย่าเครื่องช่วยหายใจ และแผนผังการติดตามความก้าวหน้าของผู้ป่วยขณะหย่าเครื่องช่วยหายใจตามแนวปฏิบัติทางคลินิก โดยจัดเตรียมไว้ในกล่องอุปกรณ์สำหรับการหย่าเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ

4.3 จัดทำเครื่องมือที่ใช้ร่วมกับแนวปฏิบัติทางคลินิก ได้แก่ เครื่องมือประเมินความปวดทั้งประเมินความปวดด้วยตัวเอง และประเมินความปวดด้วยการสังเกต จัดทำสื่อภาพพลิกซึ่งออกแบบเป็นภาษาพม่าสำหรับการให้ข้อมูลผู้ป่วยและญาติ โดยจัดเตรียมไว้ในกล่องใส่อุปกรณ์สำหรับการหย่าเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ

4.4 เผยแพร่แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ ดังนี้

4.4.1 นำแนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจที่ได้จัดเตรียมไว้ไปวางไว้บนโต๊ะเอกสารวิชาการของหน่วยงาน และนำไปใส่กล่องสำหรับใส่แนวปฏิบัติสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจเพื่อความสะดวกต่อการหยิบใช้และได้เชิญชวนให้เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานได้อ่านแนวปฏิบัติที่ได้จัดไว้ให้

4.4.2 นำสาระสำคัญทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจฉบับพกพาแจกให้กับพยาบาลทุกคน เพื่อความสะดวกและง่ายต่อการใช้

4.4.3 จัดทำแฟ้มข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจไว้บนหน้าจอคอมพิวเตอร์ในหน่วยงานเพื่อให้เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานเข้าถึงได้ตลอดเวลา

4.4.4 จัดทำบอร์ดโดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับสาระสำคัญของแนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ เพื่อให้ความรู้กับเจ้าหน้าที่ในหน่วยงาน

4.4.5 จัดประชุมเจ้าหน้าที่ในหน่วยงาน เพื่อชี้แจงให้เห็นถึงความสำคัญของการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจและทำความเข้าใจในการใช้แนวปฏิบัติตามสาระสำคัญของแนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจรวมถึงทำความเข้าใจในการลงบันทึกในแบบติดตามผู้ป่วยขณะหยาเครื่องช่วยหายใจ โดยจัดประชุม 2 ครั้ง เพื่อให้พยาบาลทั้ง 20 คนเข้าร่วมประชุมครบ โดยนำเสนอในรูปแบบภาพนิ่ง ใช้ระยะเวลาในการประชุมครั้งละ 1 ชั่วโมง สำหรับแพทย์ผู้ศึกษาได้ทำความเข้าใจและตกลงเกี่ยวกับสาระสำคัญของแนวปฏิบัติทางคลินิกกับแพทย์ทุกท่านเป็นรายบุคคลโดยใช้เวลา 10 นาที ในช่วงระหว่างตรวจเยี่ยมผู้ป่วย

4.5 ทดลองใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ เป็นเวลา 1 สัปดาห์ ระหว่างวันที่ 22 ถึงวันที่ 26 สิงหาคม 2554 จนสาระสำคัญในแนวปฏิบัติทางคลินิกทุกข้อได้ทดลองใช้ จากนั้นผู้ศึกษาได้ทำการสอบถามความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ผู้ใช้แนวปฏิบัติ พบว่าแนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ มีความเป็นไปได้ในการปฏิบัติจริง ใช้ได้ผลดีในการดูแลผู้ป่วย และมีความพึงพอใจในการใช้แนวปฏิบัติมีผลการประเมินระดับมาก ร้อยละ 100 สำหรับความสะดวกในการปฏิบัติ ใช้ง่าย ไม่ยุ่งยาก ซับซ้อน พยาบาลหรือทีมสหสาขาสามารถปฏิบัติได้ และประหยัดค่าใช้จ่ายในการดูแล มีผลการประเมินระดับมาก ร้อยละ 90 (ภาคผนวก ฉ)

5. ดำเนินการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ เป็นเวลา 4 เดือน ตั้งแต่เดือนกันยายนถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2554 ในระหว่างนี้ ผู้ศึกษาได้ใช้กลยุทธ์ที่หลากหลายเพื่อให้เกิดการปฏิบัติตามแนวปฏิบัติทางคลินิก ดังนี้

5.1 การนิเทศรายบุคคลและรายกลุ่มทั้งในเวลาและนอกเวลา โดยทำการนิเทศข้างเตียงเพื่อให้ความรู้ร่วมกับทำการทบทวนความเข้าใจในการปฏิบัติตามสาระสำคัญของแนวปฏิบัติ หากพบว่าการปฏิบัตินั้นไม่เป็นไปตามสาระสำคัญของแนวปฏิบัติ ผู้ศึกษาได้ทำความเข้าใจและชี้แจง ทำการสาธิตให้ดู ได้ให้ความรู้เพิ่ม ช่วยฝึกปฏิบัติเป็นรายบุคคล และมีการติดตามการปฏิบัติภายหลังจากการนิเทศ

5.2 จัดทำระบบย้ำเตือนความจำ โดยจัดทำแผนผังแสดงขั้นตอนของการหยาเครื่องช่วยหายใจไว้บริเวณบอร์ดวิชาการของหน่วยงาน

5.3 ขอความร่วมมือแพทย์ หัวหน้าหอผู้ป่วยและหัวหน้าเวร เพื่อช่วยกระตุ้นให้มีการปฏิบัติตามสาระสำคัญของแนวปฏิบัติอย่างจริงจังและสม่ำเสมอ

5.4 จัดให้มีการตรวจสอบและให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยการตรวจสอบการปฏิบัติตามสาระสำคัญของแนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ จำนวน 3 ครั้ง

ตรวจสอบการปฏิบัติครั้งที่ 1 ในสัปดาห์ที่ 5 ของการใช้แนวปฏิบัติ สังเกตการปฏิบัติ จำนวน 10 ครั้ง (ภาคผนวก จ) ผู้ศึกษาได้ให้ข้อมูลย้อนกลับในที่ประชุมกลุ่มย่อยหลังช่วงรับเวรเช้าของวันที่ 3 ตุลาคม 2554 โดยใช้เวลา 15 นาที ผู้ศึกษาได้ชี้แจงต่อที่ประชุมว่าการปฏิบัติตามสาระสำคัญของแนวปฏิบัติค่อนข้างน้อย โดยเฉพาะสาระสำคัญที่มีผลต่อการเกิดผลลัพธ์ที่ดีจากการซักถามปัญหาและอุปสรรคต่อการปฏิบัติพบว่าพยาบาลผู้ใช้แนวปฏิบัติยังขาดความรู้และขาดความมั่นใจในการปฏิบัติ ผู้ศึกษาจึงได้เชิญอายุรแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในการดูแลผู้ป่วยใช้เครื่องช่วยหายใจและการดูแลผู้ป่วยระหว่างการหยาเครื่องช่วยหายใจมาบรรยายให้ความรู้และเสริมทักษะปฏิบัติ ผู้ศึกษายังได้อาศัยกลยุทธ์การนิเทศข้างเตียงทั้งในเวลาและนอกเวลา โดยให้ความสำคัญในการนิเทศนอกเวลาเพิ่มขึ้น เป็นตัวอย่างที่ดีให้กับผู้ปฏิบัติ ได้จัดทำแผนผังขั้นตอนการหยาเครื่องช่วยหายใจให้มีจำนวนเพิ่มขึ้นพร้อมกันนี้ได้นำไปติดไว้ท้ายเตียงของผู้ป่วยขณะหยาเครื่องช่วยหายใจ อีกทั้งยังมีการเฝ้าติดตามและขอความร่วมมือจากหัวหน้าเวรในการตรวจสอบความถูกต้องของการประเมินและการบันทึกความก้าวหน้าในการหยาเครื่องช่วยหายใจเพื่อเป็นสิ่งที่จะช่วยในการส่งต่อทำให้ผู้ป่วยได้รับการดูแลอย่างต่อเนื่อง

ตรวจสอบการปฏิบัติครั้งที่ 2 ในสัปดาห์ที่ 7 ของการใช้แนวปฏิบัติ สังเกตการปฏิบัติจำนวน 10 ครั้ง (ภาคผนวก จ) ผู้ศึกษาได้ให้ข้อมูลย้อนกลับในที่ประชุมกลุ่มย่อยหลังช่วง

รับเวอร์เข้าของวันที่ 17 ตุลาคม 2554 โดยใช้เวลา 15 นาที พบว่ามีการปฏิบัติตามสาระสำคัญของแนวปฏิบัติเพิ่มขึ้นทุกข้อเสนอแนะ ผู้ศึกษาได้ให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกเพื่อให้เกิดกำลังใจที่ดีแก่ผู้ปฏิบัติและได้กระตุ้นให้มีการปฏิบัติตามสาระสำคัญอย่างต่อเนื่อง

ตรวจสอบการปฏิบัติครั้งที่ 3 ในสัปดาห์ที่ 9 ของการใช้แนวปฏิบัติ สังเกตการปฏิบัติจำนวน 10 ครั้ง (ภาคผนวก จ) ผู้ศึกษาได้ให้ข้อมูลย้อนกลับในที่ประชุมกลุ่มย่อยหลังช่วงรับเวอร์เข้าของวันที่ 31 ตุลาคม 2554 โดยใช้เวลา 15 นาที พบว่าทุกสาระสำคัญของแนวปฏิบัติได้รับการปฏิบัติครบถ้วนทุกครั้ง

5.5 ผู้ศึกษาและหัวหน้าเวร กำกับติดตามและตรวจสอบความถูกต้อง ความสมบูรณ์ของข้อมูลในแบบติดตามผู้ป่วยขณะห่าเครื่องช่วยหายใจเป็นประจำทุกวัน

6. ติดตามการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ผู้ใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการห่าเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ เป็นระยะและมีการบันทึกผลลัพธ์อย่างต่อเนื่อง

7. รวบรวมผลลัพธ์กลุ่มตัวอย่างที่มีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการห่าเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ ด้วยแบบบันทึกผลลัพธ์ ซึ่งผู้ศึกษาเป็นผู้รวบรวมเอง

8. นำผลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติและกลุ่มตัวอย่างที่มีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการห่าเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ มาตรวจสอบความถูกต้อง ก่อนนำไปวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติและกลุ่มตัวอย่างที่มีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการห่าเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจในหอผู้ป่วยหนัก โรงพยาบาลแม่สอด จังหวัดตาก นำมาจัดกลุ่มข้อมูล แจกแจงความถี่

2. วิเคราะห์ข้อมูลผลลัพธ์ของกลุ่มตัวอย่างก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติและกลุ่มตัวอย่างที่มีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการห่าเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจในหอผู้ป่วยหนัก โรงพยาบาลแม่สอด จังหวัดตาก ได้แก่ ระยะเวลาในการห่าเครื่องช่วยหายใจและจำนวนวันในการใช้เครื่องช่วยหายใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าพิสัย (range) และค่ามัธยฐาน (median) เนื่องจากข้อมูลกระจายแบบไม่ปกติ แสดงข้อมูลผลลัพธ์ด้วยตารางประกอบคำบรรยายและกราฟแท่ง



รับเวอร์เช้าของวันที่ 17 ตุลาคม 2554 โดยใช้เวลา 15 นาที พบว่ามีการปฏิบัติตามสาระสำคัญของ แนวปฏิบัติเพิ่มขึ้นทุกข้อเสนอแนะ ผู้ศึกษาได้ให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกเพื่อให้เกิดกำลังใจที่ดีแก่ ผู้ปฏิบัติและได้กระตุ้นให้มีการปฏิบัติตามสาระสำคัญอย่างต่อเนื่อง

ตรวจสอบการปฏิบัติครั้งที่ 3 ในสัปดาห์ที่ 9 ของการใช้แนวปฏิบัติ สังเกตการ ปฏิบัติจำนวน 10 ครั้ง (ภาคผนวก จ) ผู้ศึกษาได้ให้ข้อมูลย้อนกลับในที่ประชุมกลุ่มย่อยหลังช่วง รับเวอร์เช้าของวันที่ 31 ตุลาคม 2554 โดยใช้เวลา 15 นาที พบว่าทุกสาระสำคัญของแนวปฏิบัติได้รับการ ปฏิบัติครบถ้วนทุกครั้ง

5.5 ผู้ศึกษาและหัวหน้าเวร กำกับติดตามและตรวจสอบความถูกต้อง ความสมบูรณ์ ของข้อมูลในแบบติดตามผู้ป่วยขณะหยาเครื่องช่วยหายใจเป็นประจำทุกวัน

6. ติดตามการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ผู้ใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่อง ช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ เป็นระยะและมีการบันทึกผลลัพท์อย่างต่อเนื่อง

7. รวบรวมผลลัพท์กลุ่มตัวอย่างที่มีการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่อง ช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ ด้วยแบบบันทึกผลลัพท์ ซึ่งผู้ศึกษาเป็นผู้รวบรวมเอง

8. นำผลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติและกลุ่มตัวอย่างที่มีการใช้แนว ปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ มาตรวจสอบ ความถูกต้อง ก่อนนำไปวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติและกลุ่มตัวอย่างที่มีการใช้ แนว ปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจในหอ ผู้ป่วยหนัก โรงพยาบาลแม่สอด จังหวัดตาก นำมาจัดกลุ่มข้อมูล แจกแจงความถี่

2. วิเคราะห์ข้อมูลผลลัพท์ของกลุ่มตัวอย่างก่อนมีการใช้แนวปฏิบัติและกลุ่มตัวอย่างที่มี การใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการหยาเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยพึ่งพาเครื่องช่วยหายใจ ในหอผู้ป่วยหนัก โรงพยาบาลแม่สอด จังหวัดตาก ได้แก่ ระยะเวลาในการหยาเครื่องช่วยหายใจและ จำนวนวันในการใช้เครื่องช่วยหายใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าพิสัย (range) และค่ามัธยฐาน (median) เนื่องจากข้อมูลกระจายแบบไม่ปกติ แสดงข้อมูลผลลัพท์ด้วยตารางประกอบคำบรรยายและกราฟแท่ง

